



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 769/2015-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Kostrejom, Cyrila a Metoda 3, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom v konaní a uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0 Er 539/1996 z 15. decembra 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0 Er 539/1996 z 15. decembra 2014 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 0 Er 539/1996 z 15. decembra 2014 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Spišská Nová Ves je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov)

na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Martina Kostreja, Cyrila a Metoda 3, Michalovce, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 769/2015-8 z 19. novembra 2015 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) v časti, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Er 539/1996 a jeho uznesením z 15. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Vo zvyšnej časti bola sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že „Dňa 7. 4. 2014 vydal súdny exekútor [REDAKOVANÉ], upovedomenie o ďalších trovách exekúcie 905,97 Eur. Zároveň ma (sťažovateľa, pozn.) v nich poučil o možnosti vzniesť námietky do 14 dní od ich doručenia. Upovedomenie o ďalších trovách exekúcie sa týkalo exekučného konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová ves pod sp. zn. 0Er 539/1996, v ktorom vystupujem ako povinný v 1. rade. Toto upovedomenie mi bolo doručené 10. 4. 2014. Námietky proti nim (ďalším trovám exekúcie, pozn.) som podal včas – 23. 4. 2014. Týmto opravným prostriedkom som sa bránil proti nezdôvodneniu základu a výšky ďalších trov exekúcie, čo vylučuje ich vecnú preskúmateľnosť. Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 15. 12. 2014, č. k. 0Er 539/1996-20 mnou podané námietky zamietol. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že lehota na podanie námietok v zmysle § 235 ods. 2

Exekučného poriadku (EP) pre exekúcie začaté do 1. 2. 2002 je 3-dňová zákonná a nemožno ju predĺžovať. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. 1. 2015.

S takýmto záverom nemožno súhlasiť. ...

Podľa § 251 ods. 4, prvá veta OSP (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, pozn.), na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 204 ods. 2, prvá veta OSP, odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania.

Okresný súd Spišská Nová Ves svoj prístup pri rozhodovaní vo veci založil na čisto formalistickom výklade, keď dogmaticky vychádzal z textu ustanovenia § 235 ods. 2 EP [zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, pozn.] v spojení s § 202 ods. 2 EP účinného k 1. 12. 1995. Neprihliadol na tú skutočnosť, že súdny exekútor, ktorý je štátom splnomocnenou osobou na výkon exekučnej činnosti (§ 2 ods. 1 EP) v upovedomení o ďalších trovách exekúcie poučil sťažovateľa o práve podať proti nim námietky v 14-dňovej lehote. Z procesno-právneho hľadiska je upovedomenie o ďalších trovách exekúcie potrebné vnímať ako rozhodnutie štátneho orgánu v exekučnom konaní o navyšovaní trov prebiehajúcej exekúcie. Námietky proti nim predstavujú účinný obranný prostriedok povinného, aby sa proti ich neodôvodnenej výške mohol včas ohraďiť. Ak exekútor svojim rozhodnutím v procese núteného výkonu rozhodnutia, supľujúci činnosť súdu ako štátneho orgánu, poučí účastníka o práve podať opravný prostriedok v 14-dňovej lehote, nemožno účastníka viniť za to, že túto lehotu dodržal. Citované ustanovenie § 251 ods. 4 OSP v pozn. pod č. 31 pritom odkazuje na zák. č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok. Ak teda Okresný súd Spišská Nová Ves rozhodoval o námietkach sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie za stavu, keď súdny exekútor poučí povinného o možnosti podať námietky v 14-dňovej lehote, mal aplikovať ústavnokonformný výklad – za použitia § 251 ods. 4 a § 204 ods. 2 OSP – tak, aby v prípade nesprávneho poučenia o námietkach sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie bola súdom akceptovaná 14-dňová lehota.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ], bývajúceho [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1,2 Ústavy SR a čl. 6 Európskeho dohovoru o ľudských právach, v uznesení Okresného súdu Spišská Nová Ves z 15. 12. 2014, č. k. 0Er 539/1996-20, porušené boli.

Ústavný súd ruší uznesenie Okresného súdu Spišská Nová Ves z 15. 12. 2014, č. k. 0Er 539/1996-20 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd Spišská Nová Ves je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 296,44 Eur (2 úkony právnej služby po 139,66 Eur a 2x rež. paušál po 8,39 Eur) na účet právneho zástupcu sťažovateľa, v lehote 30 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

Okresný súd na výzvu ústavného súdu podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde predložil 5. januára 2016 vyjadrenie k sťažnosti (ďalej len „vyjadrenie okresného súdu“), v ktorom zdôraznil, že keďže exekučné konanie vo veci sťažovateľa bolo začaté do 1. februára 2002, na podané námietky proti ďalším trovám exekúcie bolo aplikované ustanovenie § 235 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov, a preto v zmysle ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku účinného k 1. decembru 1995 účastník konania mohol vzniesť u súdneho exekútora námietky proti ďalším trovám exekúcie do troch dní od doručenia upovedomenia o ďalších trovách exekúcie. Lehota na podanie námietok teda začala plynúť od doručenia upovedomenia, pričom sťažovateľ si toto upovedomenie prevzal 10. apríla 2014 a námietky boli podané na poštovom úrade 23. apríla 2014, t. j. po uplynutí zákonom ustanovenej (3-dňovej) lehoty.

V závere okresný súd skonštatoval, že počas vedenia exekučného konania sa navýšila pohľadávka oprávneného a pokiaľ by aj prihliadol na nesprávne poučenie súdneho exekútora v upovedomení, námietky sťažovateľa by taktiež zamietol.

Okresný súd súhlasil s prerokovaním veci bez nariadenia ústneho pojednávania.

Vo vyjadrení, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 9. februára 2016, sťažovateľ súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

K vyjadreniu okresného súdu dodal, že je strohé, netýka sa argumentácie v ústavnej sťažnosti, a poukázal na podstatu námietok už uplatnených v sťažnosti týkajúcich sa absencie aplikácie ustanovení § 251 ods. 4 a § 204 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) na vec sťažovateľa.

Sťažovateľ zároveň požadoval navýšenie trov konania oproti petitu sťažnosti o 1 úkon právnej služby v sume 139,66 € a režijný paušál v sume 8,58 €.

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde so súhlasom účastníkov upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj pri rozhodovaní v danej veci.

Sťažovateľ tvrdí, že v sťažnosti označené právo bolo porušené tým, že okresný súd neprihliadol na skutočnosť, že súdny exekútor v upovedomení o ďalších trovách exekúcie nesprávne poučil sťažovateľa o možnosti vzniesť námietky proti ďalším trovám exekúcie

v lehote 14 dní (správne malo byť v lehote 3 dní) od doručenia upovedomenia o ďalších trovách exekúcie a námietky sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie následne zamietol z dôvodu, že boli podané po uplynutí zákonom ustanovenej 3-dňovej lehoty.

Okresný súd v konaní pred ústavným súdom zotrval na stanovisku, že námietky proti ďalším trovám exekúcie boli podané po uplynutí zákonom ustanovenej 3-dňovej lehoty, a konštatoval, že aj keby prihliadol na nesprávne poučenie v upovedomení, vzhľadom na skutočnosť, že v exekučnom konaní došlo k navýšeniu pohľadávky oprávneného o úroky, ktoré boli exekučným titulom priznané do zaplatenia pohľadávky, námietky sťažovateľa by taktiež zamietol.

Exekučný poriadok je vo vzťahu k Občianskemu súdnemu poriadku špeciálnym právnym predpisom, pričom ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku sa aplikujú v prípade, ak chýba špeciálna právna úprava (IV. ÚS 200/07).

Ústavný súd z obsahu spisu zistil, že exekučné konanie vo veci sťažovateľa bolo začaté 30. augusta 1996.

Podľa § 235 ods. 3 Exekučného poriadku exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 2 Exekučného poriadku účinného od 1. decembra 1995 do 29. júla 1997 exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí a na ďalšiu činnosť podľa tohto zákona.

Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku účinného od 1. decembra 1995 do 29. júla 1997 ak počas vykonávania exekúcie vzniknú ďalšie trovy exekúcie, upovedomí o nich exekútor oprávneného a povinného.

Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1. decembra 1995 do 29. júla 1997 proti ďalším trovám môže vzniknúť u exekútora účastník konania námietky

do troch dní od doručenia upovedomenia podľa odseku 1. O týchto námietkach rozhoduje súd (§ 45). Proti rozhodnutiu súdu o námietkach nie je prípustné odvolanie.

Je namieste podotknúť, že sťažovateľ síce v sťažnosti odkazuje na aktuálne platné a účinné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 251 ods. 4 a § 204 ods. 2), avšak s ohľadom na skutočnosť, že o námietkach sťažovateľa bolo okresným súdom rozhodované 15. decembra 2014, ústavný súd pre účely posúdenia sťažnosti vychádzal zo znenia Občianskeho súdneho poriadku platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu o námietkach - časová verzia predpisu účinná od 1. júla 2014 do 31. decembra 2014 je však v predmetných ustanoveniach totožná s aktuálne platným a účinným znením.

Podľa § 251 ods. 4 OSP na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu³¹⁾ sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením. [31) Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.]

Podľa § 204 ods. 2 OSP odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo podané po uplynutí lehoty podľa odseku 1 preto, že sa odvolateľ spravoval nesprávnym poučením súdu o lehote na podanie odvolania. Ak rozhodnutie neobsahuje poučenie o lehote na podanie odvolania alebo ak obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie nie je prípustné, možno podať odvolanie do troch mesiacov od doručenia.

Ústavný súd z obsahu spisu ďalej zistil, že sťažovateľ bol súdnym exekútorom poučený o možnosti vzniesť námietky proti ďalším trovám exekúcie do 14 dní odo dňa doručenia upovedomenia o ďalších trovách exekúcie.

Sťažovateľ podal námietky proti ďalším trovám exekúcie na poštovú prepravu v 14-dňovej lehote.

Okresný súd námietky sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie zamietol s odôvodnením, že boli podané po uplynutí 3-dňovej zákonnej lehoty, ktorú nemožno predlžovať.

Skutočnosť, že sťažovateľ bol súdnym exekútorom nesprávne poučený o možnosti vzniesť námietky proti ďalším trovám exekúcie, nebola sporná a nakoniec aj okresný súd ju konštatuje vo vyjadrení k sťažnosti z 5. januára 2016.

Vzhľadom na uvedené, ako aj na dikciu príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku bolo podľa názoru ústavného súdu povinnosťou okresného súdu sa námietkami sťažovateľa proti ďalším trovám exekúcie meritórne zaoberať a rozhodnúť o nich.

V prípade, ak došlo k pochybeniu súdneho exekútora ako štátom určenej osoby na vykonávanie exekučnej činnosti spočívajúcemu v nesprávnom poučení obsiahnutom v upovedomení o ďalších trovách exekúcie o lehote na podanie opravného prostriedku proti týmto trovám (čo je vo svojej podstate účelom námietok voči ďalším trovám exekúcie), ale zároveň aj k pochybeniu sťažovateľa, ktorý sa týmto zjavne nesprávnym poučením spravoval (pričom ústavný súd týmto nesleduje spochybnenie váhy maximy ignorantie iuris ani zásady vigilanti bus iura scripta sunt), nie je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľný a udržateľný právny názor okresného súdu, podľa ktorého zodpovednosť za vzniknutú situáciu má niesť sťažovateľ v dobrej viere sa spoliehajúci na správnosť poučenia v upovedomení. V skutočnosti je totiž všeobecný súd aj podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu primárnym ochrancom nielen zákonnosti, ale aj ústavnosti (m. m. IV. ÚS 236/07) a je jeho povinnosťou zákony vykladať a aplikovať tak, aby nedochádzalo k ústavne neakceptovateľným zásahom do základných práv fyzických a právnických osôb. Ak sa všeobecný súd dopustí pochybenia, ktoré má v okolnostiach prípadu ústavnú intenzitu, tak nemožno dôsledky jeho pochybenia pričítať na ťarchu sťažovateľa. Navyše, pri takej interpretácii a aplikácii zákona, k akej došlo vo veci sťažovateľa, by sa zásadným spôsobom spochybnil význam ustanovenia § 204 ods. 2 OSP (m. m. IV. ÚS 397/2010).

Za danej situácie to bol práve okresný súd, ktorý bol povinný napriek pochybeniu súdneho exekútora, ale opäť prízvukované zároveň aj sťažovateľa, ktorý si „neustriehol“ zákonnú lehotu na podanie námietok, toto pochybenie konvalidovať a poskytnúť ochranu právam sťažovateľa tak, že námietky proti ďalším trovám exekúcie meritórne prerokuje a rozhodne o nich, a nie ich jednoducho a rýchlo z procesných dôvodov zamietne. Navyše okresný súd v napadnutom uznesení ani len necituje ustanovenie § 204 ods. 2 OSP, a vôbec nevysvetľuje, prečo ho v danom prípade neaplikoval. Rozhodnutie okresného súdu je z tohto pohľadu arbitrárne.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd namietaným uznesením ústavne neakceptovateľným spôsobom zasiahol do základného práva sťažovateľa vyplývajúceho mu z čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.) vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak to je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), obnovil stav pred porušením.

Keďže ústavný súd rozhodol, že uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Er 539/1996 z 15. decembra 2014 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd toto uznesenie zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2

zákona o ústavnom súde) a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude okresný súd viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze [§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu)].

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách vychádzal z § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2014, ktorá bola 839 €, keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2015. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky, a to za každý úkon po 139,83 €, t. j. spolu v sume 279,66 €, čo spolu s režijným paušálom dvakrát po 8,39 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 296,44 €.

Za tretí úkon právnej služby (vyjadrenie sťažovateľa k sťažnosti) ústavný súd sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia nepriznal, pretože sťažovateľ v predmetnom vyjadrení nereagoval na stanovisko okresného súdu argumentáciou, ktorá by nebola obsiahnutá v sťažnosti, naopak, vo svojej podstate v krátkosti iba odkazuje na argumentáciu v nej predstretú.

Keďže sťažovateľ nepredložil doklad o registrácii jeho právneho zástupcu ako platcu DPH, ústavný súd priznanú náhradu trov právneho zastúpenia o jej sumu nenavýšil.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2016